

Р. 7
СМЪРТЬ ВЪ РАВНИНИТЪ

на Панайотъ Киселковъ

Лежа самотенъ, неподвиженъ,
А раната струй безспиръ,
Ни гласъ далеченъ, нито ближенъ,
И само облаци-покрови
Висятъ надъ горестната ширь: —
Ахъ, кой ще ме зарови!

Не чувамъ горско шумоление,
Ни приласкаваща вълна,
Русалкитъ не бдятъ надъ мене,
Надъ менъ не плачатъ нощни сови,
Ни тжжно-бълата луна: —
Ахъ, кой ще ме зарови!

Какво видъ сега насънъ,
О майко! — падащи звѣзди?
Защо ли полунощъ не звѣнне? —
Зова азъ сѣнкитъ сурови
На мойтъ войнствени дѣди! —
Ахъ, кой ще ме зарови!

Довѣй, о вѣтре, прѣстъ свещена,
Отъ сѣвера, отъ родний кжтъ! —
Цѣлувка чувствувамъ студена,
Тежатъ невидими окови
И клепки ледени тежатъ! —
Ахъ, кой ще ме зарови!